

Voicu Bugariu

CURTEZANA ONESTĂ ȘI ASTROLOGUL ROMAN

© 2019, Voicu Bugariu

© 2019, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUGARIU, VOICU

Curtezana onestă și astrologul roman / Voicu

Bugariu. București: Pavcon, 2019

ISBN 978-606-9057-08-7

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **George Ionescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9057-08-7

VOICU BUGARIU

Curtezana onestă și astrologul roman

Editura PAVCON
București, România, 2019

CUPRINS

Partea întâi
CURTEZANA 5

Partea a doua
ASTROLOGUL 207

Partea a treia
EXPLICAREA CURTEZANEI 333

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul	#38RSA – Auro Luck
#2 Secretul emisferei	#39Războiul Celestinei
#3 Nerecurgerea la Fortă și la amenințarea cu Fortă	#40–49 Aripile Albastre
#4 Scornituri spăimântătoare	#50 Sânge, Metal și Speranță
#5 Rangkook	#51 Decadența sufletelor noastre
#6 Vendetta lui Ucigă-I Toaca	#52 Povestiri spăimântătoare
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus	#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#8 Erezia egumenului Glicherie	#54 Războiul Eleninei
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1	#55 Casa din altă viață
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie	#56 Dinosauria
#11 O tragedie cerească	#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#12 Cetiți-le noaptea	#58 Învățătorul
#13 Marginea curcubeului	#59 Noaptea orașului ilustrat
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim	#60 Praf 3
#15 Praf	#61 Saurianul de metan - IVA 3
#16 Manuscrisul episcopului Petronius	#62 Artefactul
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2	#63 Casa fără cărți
#18 Un român în Lună	#64 Apophis
#19 Oameni pe care i-am cunoscut	#65 Parlamentul
#20 Sawtooth	#66 RSA – Hora hoiturilor
#21 Rău de spațiu Omul fără nume	#67 Dragonul fără aripi
#22 Progradia	#68 RSA – Judecata de Apoi
#23 A doua Lună a Pământului	#69 Avatarii faraonului Tlă
#24 Dialogul păsărilor	#70 RSA – România sub Asediu
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei	#71 Efectul Metamorphis
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar	#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#27 Therra	#73 Elogiu muncii de partid
#28 1944 Ein Freak	#74 Insula pescărușilor
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2	#75 Aurul beznei
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi	#76 București, 2058
#31 CdT 2 - Cărligul spațial	#77 Încăpățânarea Timpului
#32 CdT 3 - Poarta mânturii	#78 Deocamdată... enigme
#33 RSA – Furia fiarelor	#79 Tunelul de la capătul lumii
#34 RSA – Marile migrații	#80 Ultima frontieră
#35 Olympus Mons	#81- 83 Istoria Literaturii SF
#36 RSA – Noaptea lemurienilor	#84 Orașele caracatițelor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiiei	#85 Europa benzilor desenate 2
	#86 Confesiunile Omului-câine
	#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
	#88 Oameni goi pe străzi
	#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
	#90 RSA - Tg. Jiu '59

Partea întâi Curtezana

„La beauté est une promesse de bonheur.”
Stendhal

1 Vizita fetelor

Pățesc ceva interesant, în ultima vreme. Din trecutul meu îndepărtat, apar nu numai amintiri. Mi-au trimis mesaje persoane văzute ultima oră cu multe decenii în urmă. Câteva dintre acestea au dorit să ne întâlnim *face to face*. Campioana acestui tip de recuperare a fost o veche prietenă, acum stabilită în Italia și devenită, prin automatismele vieții, văduvă. Ea și-a amintit de un anume Victor Cridan, 69. Locuiești tot în București? m-a întrebat. I-am scris că am revenit la Brașov, oraș unde noi doi, cândva, am ratat o relație promițătoare. M-a invitat la ea.

În septembrie 2008, un prieten din București pierdut din vedere de mine în ultimii zece ani, mă roagă s-o găzduiesc pe fiica lui, o femeie la patruzeci și cinci de ani, dar și pe prietena acesteia. Câteva nopți, nu mai mult. Accept.

Când sosesc fetele, trăiesc un șoc. Prietena fiicei este neobișnuit de frumoasă. Genul *fausse maigre*. Îmi amintește de o apetisantă și în același timp feroce centro-bucureșteană, năs-

Respect pentru oameni și cărți

cută tot în zodia Balanței. Rasata Vanessa Nicola, 19, face parte din categoria fetelor zise băiețoase, cu șolduri relativ înguste și sâni mici, abia vizibili. Este înaltă. *Sex appeal*-ul ei este colossal. Vreun ins mai frust ar putea spune că este prea slabă și ar trebui „să pună carne pe ea”... Ce eroare grosolană! În realitate, fata este perfectă. Văzând-o, simt o lovitură în stomac, ca atunci când aud pe neașteptate o muzică extrem de puternică. Cu efort, reușesc să nu mă bâlbâi și să spun ce se cuvine.

De ce mă impresionează atât de tare, fata? Prin înfățișare, dar și fiindcă simt în ea o zeităte cu înfățișare umană, capabilă de miracole, atotputernică. Ceva asemănător trăiește, presupun, un proaspăt convertit la o credință religioasă.

Paul Valéry spune că frumusețea feminină este de fapt inefabilă, „în zadar am numărat pașii zeiței, le-am notat frecvența și lungimea medie; așa nu vom afla niciodată secretul grației sale instantanee”. Are dreptate. Dacă dorești să descrii ce anume este atât de armonios în ființa fetei, ai probleme cu limitele limbajului. Picioarele sunt perfecte, iar mâinile ei au o viață a lor, fascinantă. De nedescris. Iar ochii... Dumnezeule, sunt verzi, mari, strălucitori, candizi, capabili să exprime, în același timp, o misterioasă plictiseală. O regină nimerită într-un apartament de provincie. Cu toate acestea, nimic arogant în atitudinea ei. Înțelege să se adapteze situației, fără să facă fașoane. Noblețea ei este izbitoare. Realizez că deține o superioritate înăscută, are o vocație de conducător. Îmblânzitoare de feline mari? Fața ei cu trăsături perfecte este pe măsura ochilor. Gura, cu buze groase și proeminente, minunat desenată, de om menit să aibă relații înalte și să dețină o senzualitate magnifică. Zâmbetul ei, nu s-ar fi putut altfel, este luminos, perfect, de zeiță. Dinții ei desăvârșiți, naturali, aparțin unei persoane dintr-o altă sferă, unde nu există dentiști și nici imperfecțiuni omenești. Realizez că Vanessa face parte din categoria femeilor splendide, aparent fragile, ilustrată de

Jennifer Love Hewitt. Mai puțin sâni. În această privință se deosebesc. Oricum, socotesc că interpreta lui Audrey Hepburn este frumoasă, iar Vanessa, desăvârșit de frumoasă. Într-un clasament alcătuit de jurnaliști, cea mai frumoasă actriță din toate timpurile a fost desemnată, pe bună dreptate, Audrey Hepburn. De ce-a fost aleasă Jennifer Love Hewitt pentru a o interpreta? Fiindcă nicio altă actriță de azi nu are fragilitatea ei adolescentină, nesfârșita ei nevinovăție, păstrată până și în niște imagini decoltate, vizibile pe Internet. Să fii mai frumoasă decât o asemenea femeie nu este puțin lucru. Vanessa este, fără nicio îndoială.

În zilele următoare reușesc cu greu să etalez ospitalitatea neutră potrivită situației. Nu sunt un novice în materie de femei, dar de această dată simt că trăiesc ceva necunoscut. Am mai văzut femei realmente frumoase. Pe câteva dintre acestea le-am cunoscut îndeaproape. Acum este altceva. Fata depășește și cele mai optimiste fantasmе ale mele în materie de frumusețe și superioritate feminină. În preajma ei simt nu numai plăcere estetică, dar și ceva, mă repet, în genul unei revelații religioase. Dacă zeița frumuseții ar exista și i s-ar arăta unui muritor, așa ar trebui să se înfățișeze.

După plecarea fetelor, mă gândesc des la fosta musafiră. Ce poate să fie asta? O fixație patologică, ceva maniacal? Nu cred.

Și fiindcă veni vorba, pot spune că pacienții psihiatrilor nu-mi sunt antipatici, cu excepția celor violenți. Precizez, este vorba despre violențe fizice și nu de limbaj. În mod bizar, îmi plac cei atinși de maladia Tourette. Nu pentru ticurile și necoordinările motorii, ci pentru discursul lor obscen. Modul grosolan de exprimare mi se pare un fel de revoltă interesantă. Sau poate o formă de eliberare. Când îl aud pe unul dintre ei, recunosc în sinea mea, cu jenă: uneori aș dori să vorbesc la fel de „urât”. În fond, André Malraux a suferit de acest sindrom și asta nu l-a împiedicat să fie celebru.

Respect pentru oameni și cărți

Încerc să găesc o explicație psihiatrică a obsesiei mele pentru Vanessa Nicola. Nimic relevant. Ar putea fi vorba, în schimb, despre o prozaică deteriorare aflată în firea lucrurilor. O mentalitate adolescentină, apărută în urma unei normale regresii psihice. Dacă iau de bună această explicație, trăiesc o iubire necondiționată, de tip adolescentin, cu diminuarea drastică a raționalității, în dauna afectivității.

Dincolo de aceste speculații, doresc s-o revăd. Ce-aș putea face? Se află la o distanță astronomică de mine, datorită vârstei ei. Cum să abordezi o fată cu două generații mai tânără decât tine și să-i spui că te-ai îndrăgostit de ea? Îmi fac curaj, spunându-mi că inventiva realitate, în nemărginita ei permisivitate, oferă uneori punți incredibile. În definitiv, iubirea între oameni cu vârste compatibile este doar o promisiune de fericire, ca și frumusețea. Ea se poate transforma repede în indiferență sau chiar în ură. Pe de altă parte, între doi oameni nepotriviți ca vârstă poate să apară o atracție nepotrivită, dar reală.

Aș fi deci un întors la adolescență. Un ins rezonabil, la 55 de ani, nu-și va pierde capul ca un adolescent. Eventual va cugeța în mod cinic cum să pună mâna pe fată, dar nu mai mult. Un septuagenar, în schimb, poate deveni pe negândite la fel de nechibzuit precum un adolescent plin de temperament. Astrologia spune ceva interesant despre aceste lucruri. După fiecare șapte ani, omul începe să fie influențat de o altă planetă. La 63 de ani intrăm pentru a doua oară sub influența planetei Venus, ieșind de sub cea a mercantilului Mercur. Reproducem, la un alt nivel, psihologia unor adolescenți situați între 14 și 21 de ani. Astfel s-ar explica modul nebunatic, sturlubatic al unor vârstnici (re)deveniți peste noapte niște amorezi îndrăzneți, dispuși să-și asume riscuri de neconceput cu vreo câțiva ani înainte. Respectivii nu suferă neapărat niște deteriorări drastice ale inteliecției și nu acuză maladia Alzheimer, nici măcar într-o formă incipientă. Părăsind semnul lucrativului Mercur,

ei regăesc însă un mod „neserios” de a trăi, devin cumva copilăroși. Aceasta înseamnă și mărirea disponibilității pentru o viață creativă, improvizatorie. În realitate, se întâmplă chiar așa, uneori. Proaspeții pensionari încep să facă literatură și își folosesc economiile pentru a-și edita textele. Cu un elan înduioșător, ei încearcă apoi să-și promoveze cărțile apărute în regie proprie. Se înfățișează în fața diverselor instanțe ale succesului literar sub forma unor bătrânei bine hrăniți, trepidând de o veselie cumva nemotivată. Scot la iveală recent editatele lor cărți și le oferă, zâmbind dezarmant, cu o naivitate de-a dreptul adorabilă. Probabil că această dorință de revanșă tar-divă asupra unui destin nu tocmai îngăduitor ține de natura umană.

Mă tot gândesc la Vanessa. Exercițiile yoga mă ajută. O vizualizez cât mai amănunțit posibil. Silueta ei grațioasă face parte dintre fantezmele mele de zi cu zi. Dacă mă concentrez, cu ochii închiși, îmi apare pe un fel de ecran situat între sprâncenele mele. Și mai bine o revăd atunci când stau întins. Este un film minunat, deși aducător al unei suferințe necunoscute de mine într-o viață destul de lungă. De fapt, sunt îndrăgostit. Admit că sunt ridicol, chiar nebun, dar nu este nimic de făcut. Am picat în această situație, nu am decât să mă descurc cumva.

Fantezmele mele erotice legate de Vanessa sunt caste. O văd pășind ca o zeiță coborâtă printre pământeni. Îi privesc cu atenție ochii verzi, mari, splendizi, capabili să transforme o mulțime dezordonată într-o masă docilă de adepți. Îi văd mișcările hipnotice ale mâinilor subțiri. Îi admir părul castaniu, tuns scurt, semn al unei pulsiuni de masculinizare. Fața ei îngustă, izbitor de rasată, îmi apare în fața ochilor de câte ori doresc. Mă consider un norocos, în această privință.

După o vreme încep să mă întreb dacă ea arată chiar așa cum mi-o reprezintă eu. Există o fată atât de frumoasă în lumea reală? Sau totul este o fantezmă a mea, ieșită din cine știe ce străfunduri de frustrare?

Respect pentru oameni și cărți

Timpul trece repede. Vanessa devine mitul meu personal, ca să mă exprim mai pretențios. Simt că este cazul să-mi amplific pregătirea fizică. Pe lângă gimnastica din fiecare dimineață, introduc treptat exerciții de forță, practicate cândva decenii în șir. Spre primăvară, corpul meu începe să arate destul de bine, iar mersul mi se modifică întrucâtva. Un cunoscut binevoitor îmi spune că mă mișc precum un om antrenat. Prin martie, exercițiile mele zilnice durează mai bine de o oră. Am o stare de spirit foarte bună. Simt că voi trăi un eveniment important. Este ca și cum m-aș pregăti pentru o întâlnire.

În primăvară, presimțirea mea se adevărește, confirmându-mi faptul că sunt dotat pentru magie. Explicația astrologică a acestui fapt este vârsta Lunii în momentul nașterii mele, adică numărul de zile scurse de la faza de lună nouă: „Nativul preferă atât tovărășia oamenilor cât și singurătatea. Este răutăcios, încăpățânat și irascibil. Poate aborda cu succes magia neagră. La nivel inferior poate deveni dictator. La nivel superior oscilează între bine și rău. Este bine să evite exploziile de agresivitate, pasiunile peste o anumită limită. Pot apărea boli ale coloanei vertebrale sau paralizii parțiale.” (Ziua a 20-a, „Vulturul”) Nu este prea încurajator. N-aș putea spune că mă recunosc, deși cuvintele pot fi întoarse în așa fel încât să însemne ce vrea omul. Unele afirmații parcă s-ar potrivi. De exemplu, aceea cu pasiunile peste o anumită limită. Este un fel de a spune, nu cred că există pasiuni rezonabile, situate în afara exceselor. În acest caz n-ar mai fi pasiuni.

În fine, presimțirea mea se împlinesc într-o promițătoare zi de aprilie, când omul, indiferent de vârsta lui, își spune că nu sunt excluse surprizele plăcute. Primesc un telefon de la amicul din București. Îmi spune că fetele vin din nou în orașul meu și că eventual îmi vor cere ajutorul. Da, desigur, mă grăbesc să-i răspund, buimac. Mă simt ca și cum trăznetul ar fi lovit din senin la câțiva metri în fața mea. Urmează s-o văd pe

Vanessa, nu numai cu ochii minții, ci în realitate. Voi avea din nou ocazia să-i admir ochii de culoarea unor misterioase plante marine. Mersul ei de regină mă va încânta iar.

Atins de amețeața unui privitor într-o prăpastie și încercând s-o depășesc, fac eforturi să fiu rezonabil, să-mi impun convingerea că niciun demers erotic nu este posibil. Arăt destul de bine, îmi spun, dar între noi este un abis de timp. O disperare necunoscută vreodată mă vizitează. N-am oare nicio șansă? Ea este din București, în plus. Mă va considera un provincial caraghios, un ins cu simțul realității alterat din cauza vârstei.

Fetele mă sună a doua zi. Vor pleca mai departe, peste câteva ore, dar dacă vreau să le văd... Ne întâlnim în oraș. Fiica amicului a suferit o anumită abrutizare. A câștigat vreo cinci-sprezece kilograme și a căpătat o agilitate dizgrațioasă de supraponderal. Îmi dau seama că buna ei dispoziție se explică prin „ingerarea” unei cantități de bere. Este băută, atâta tot. Euforia ei are niște note de agresivitate. N-are stare, trepidează de energie. Ține să le arate tuturor că ea, doamna din București, este nemaipomenită. Vorbește prea tare, gesticulează prea larg, se mișcă prea mult. Este excesivă în tot ce face. Cumva era componenta virilizată dintr-un cuplu de lesbiene? Nu aprofundez această ipoteză.

Vanessa e de față. Cineva fără prea mult spirit de observație ar putea spune că doamna cea corpulentă, atât de volubilă!, atât de vivace!, o eclipsează total pe fata cu aspect de adolescentă, preocupată să găsească unghiuri cât mai bune pentru fotografiile ei. Eroare. Fata, proaspăta studentă, nu este defel ostentativă, dar domină scena. În modul ei reținut de-a vorbi și de-a se mișca, mi se pare că observ o dezaprobare discretă față de maniera deșănțată a femeii adulte. Este însă mai mult o părere de reproș, fin, vag, aproape imperceptibil compătitor.

Se întâmplă apoi să merg împreună cu Vanessa spre a cumpăra nu mai știu ce. Fiica amicului ne așteaptă pe o bancă din

Respect pentru oameni și cărți

parc, lângă sticla de bere golită pe jumătate, cu țigărușa ei fumegândă între degete. Pe drum, îmi ascund trudnic emoția. Îmi dau seama că orice încercare a mea de-a ieși din rolul bătrânului înțelept n-ar stârni decât condescendența stilatei fete sau, mai rău, niște ironii. Iar dacă fata are o înclinare spre delațiune, i-ar spune doamnei, partenerei (?), că aparent amabilul domn, scriitorul, este de fapt un porc bătrân.

În cele din urmă, le conduc pe fete la gară. În așteptarea trenului, facem puțină conversație, iar eu trăiesc o mică disperare. Vanessa pleacă și poate n-o s-o mai văd niciodată. În ultima clipă, găsesc ceva neutru. Te rog să-mi trimiți cutare informație, prin email. Găsești adresa mea pe Internet, îi spun.

Vanessa, amabilitatea personificată, dar și curtezana înnăscută, îmi scrie. Așa începe una dintre cele două înșiruiți de fapte neverosimile trăite de mine în anul Boului, dar începute în anul Șobolanului.

Predicția ce mă privește pe mine este severă, pentru 2009. Este un an „aspru și neîndurător”, plin de dezamăgiri și drumuri fără rost. Probleme de sănătate, datorate neliniștii. Un an plin de necazuri. Cum se va vedea, neplăcerile s-au ivit și anume din plin. Pe de altă parte însă destinul mi-a oferit și cea mai reușită perioadă din viața mea, un fel de încununare triumfală, inimaginabil de savuroasă, nesfârșit mai bună decât cele mai optimiste așteptări și vise ale mele. Din platitudinea zilelor a crescut un crin. Nu renunț la această imagine, poate prea bombastică.

2 O altă vizită

Într-o dimineață de mai, la interfonul lui Victor Cridan se auzi o voce de om politicoș, aproape mieros:

— Aș dori să vă vorbesc într-o chestiune importantă. V-aș fi recunoscător, dacă m-ați primi.

Modul foarte distinct de articulare a cuvintelor trimitea gândul la un actor.

Cridan izbucni în râs. Cât de ceremonios! Țasta nu poate fi decât un sectant religios, își zise, resemnat. Vrea să mă convertească. N-o să mă apuc să-l chestionez prin interfon. Îi deschise.

Insul era un bărbat la 45 de ani, cu o înfățișare neutră, rezervată. Părul lui castaniu, destul de lung, era pieptănat înspre spate, într-o manieră demodată. În România mileniului al treilea, bărbații *trendy* se tundeau foarte scurt. Îmbrăcat într-un costum maro, deși era o vreme călduroasă, vizitatorul îl privea țintă pe Cridan, părând un om sincer, poate chiar puțin naiv. Intensitatea și fixitatea privirii lui erau cumva exagerate, adăugate în mod artificial unui comportament cumpătat.

— Wagner, se recomandă omul.

Răutăciosul Cridan își aminti că o asemenea privire au marii mincinoși. Îl frapă și un alt amănunt. Destul de des, domnul Wagner își întorcea palma mâinii drepte cu degetele în sus, ca și cum ar fi vrut să se mândrească cu un inel prețios. Cridan își zise că omul are de gând să-i vorbească despre ceva simbolizat de o furcă... Ce naiba ar putea fi? La mâinile lui Wagner, Cridan mai observă ceva neobișnuit. Degetele mari erau anormal de viguroase. Prima falangă era neobișnuit de lungă, indiciu al voinței puternice. Dictatorii au probabil astfel de degete, își spuse Cridan. Era destul de avizat în materie de chiromancie.

Autorul din Brașov era un om cu lecturi „speciale”, socotite de amicul său Ghiță, filozof omologat, un semn de puerilitate. Pasiunea ta pentru psihologie mi se pare dubioasă, spunea acesta. Mai degrabă pentru caracterologie, replica blând Cridan. Realitatea socială este cu mult mai vastă, continua Ghiță, „catedratic”. Psihologia este doar o roțiță dintr-un angrenaj. Da, admit, dar ce roțiță interesantă!

Respect pentru oameni și cărți

Fiind absolvent de filologie, ar fi fost probabil normal să adune cărți semnate de clasicii literaturii universale și românești. El își făcuse, în schimb, o bibliotecă ticsită de lucrări ezoterice, referitoare la discipline neomologate științific. Numeric, pe primul loc se aflau cărțile de astrologie. Printre ele, câteva rarități prețioase, obținute înainte de decembrie 1989, cu bani mulți, de la un anticar bătrân. Acesta îi știa meteahna și apărea la Casa Scânteii cu o servietă ticsită și un zâmbet dezarmant. Cărțile aduse de el erau mai totdeauna irezistibile.

Crihan era un avizat în materie de sisteme caracterologice și divinatorii (de la cartomanție, la chiromanție și de la oniromanție, la consultarea oracolului *Yi Jing*). În materie de astrologie era însă de-a dreptul un erudit. La un nivel imediat inferior se situa competența lui în materie de numerologie.

Știa că un astrolog serios recitește fără încetare sursele. Altfel apare riscul improvizațiilor. Îi și plăceau textele respective. Când le parcurea, își amintea diverse horoscoape alcătuite de-a lungul deceniilor. Confrunța predicțiile sale cu evoluțiile reale ale respectivilor. Constata cu satisfacție că o cam nimerise. Cu trecerea timpului, ajunsese să nu se mai înșele aproape niciodată atunci când era să spună ce influență are asupra cuiva, de exemplu, o conjuncție sau o opoziție, un sextil, ascendentul, vârsta Lunii în momentul nașterii și așa mai departe. Ajutat de memoria lui cândva excelentă, ulterior doar bună, știa pe dinafară semnificațiile diferiților decani ai zodiilor. Când avea niște *come back*-uri îmbucurătoare în materie de memorie, era chiar în măsură să-și amintească predicțiile din calendarul thebaic referitoare la diferite zile.

La început, cei doi schimbă niște opinii despre vreme.

— Lăsați-mă să ghicesc de ce ați venit la mine! zise apoi Cridan.

Wagner zâmbi mecanic:

— Vă rog!

— Reprezentați o congregație. Observați, n-am spus sectă. Știu că nu vă place termenul.

Zâmbetul lui Wagner se ivi din nou. Cridan observă ceva neliniștitor. Era vorba despre așa-numitul „zâmbet sigilat”, cu gura închisă, caracteristic oamenilor situați în poziții sociale foarte înalte. Deși zâmbește, omul respectiv semnalează că adevărata lui stare de spirit rămâne ascunsă. *Un sectant de rând cu asemenea caracteristici! Hm!*

— De data aceasta v-ați înșelat.

— Da. De altfel am anumite îndoieli în această privință.

— Vă pricepeți la oameni, știu asta.

— De unde știți?

— Știu, pur și simplu.

Cridan era un ins capabil să savureze episoadele plictisitoare. Continuă stoic conversația.

— Văd că mă flatați. Frumos gest! Numai că... N-ar fi mai bine să trecem la „cestiune”?

În camera de zi al lui Cridan nu mai pătrunsese niciodată un om la fel de sigur de sine precum Wagner.

— Da, desigur, să trecem. Trebuie însă să procedez treptat. Nu merge să vă spun totul dintr-odată. Așa se întâmplă numai în filme.

— Ce-ar putea fi? se nedumeri Cridan. În existența mea, surprizele sunt excluse. Desigur, cu excepția unui *exitus*.

— Nu încă. Mai aveți, cum se spune?, de tras.

— Nu sunteți român?

— Sunt ce vreți dumneavoastră.

Cridan avu o inspirație subită. Bizareria insului ieșea tot mai mult la iveală. Era pe placul lui.

— Sunteți mai tânăr decât mine cu o generație. Deci iau eu inițiativa. Să ne spunem pe nume! Eu sunt Victor, tu?

— Prenumele meu este tot Wagner. Asta-i situația. Nu cred că are vreo importanță.